

Potíže v parku

Hunter se zhluboka nadechl. „Taková slova neříkám.“

Diana Evelyn Nielsonová
(Podle skutečné události)

Tento příběh se odehrál v USA.

Hunter běžel s kamarády přes park. Usmíval se, protože cítil vítr ve tváři. Byl tak rychlý a lehký!

Kyle se dotkl plotu jako první. „Vyhrál jsem!“ zakřičel.

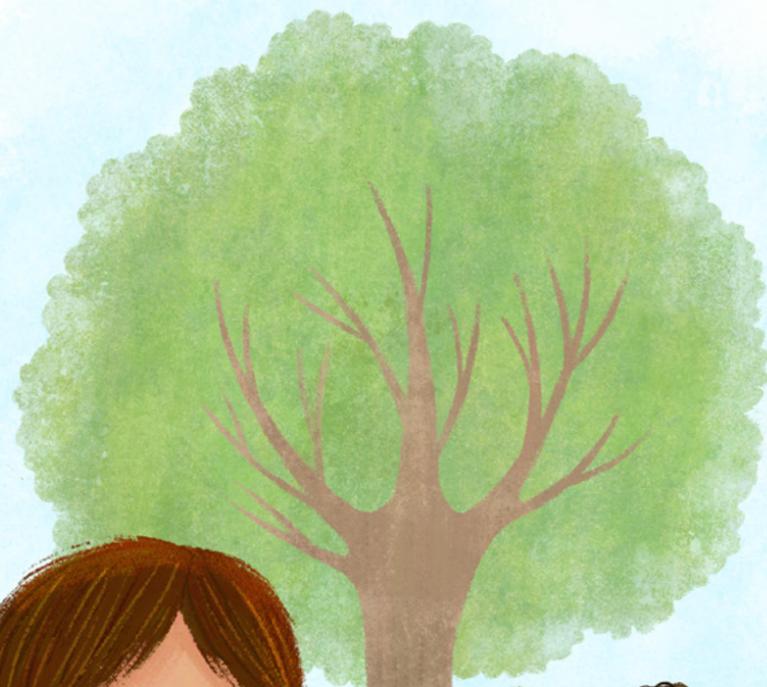
Hunter se dotkl záhy po něm. „To není fér! Vyběhl jsi dřív.“

„Tak jo,“ řekl Miguel. „Kdo bude první u tamtoho stromu!“

Hunter se opět rozběhl. Tentokrát se dotkl stromu jako první. Ale Miguel byl těsně za ním.

„Vyhrál jsem!“ zvolal Miguel.

„Ne, vyhrál Hunter,“ řekla Piper.

ILUSTRACE: SHAWNA J. C. TENNEY

„Ano,“ potvrdil Kyle.

Miguel si založil ruce. Pak řekl neslušné slovo.

Ostatní děti se zasmály. Miguel to zopakoval a děti se opět rozesmály.

Hunterovi z toho bylo smutno. Věděl, že takové slovo by se říkat nemělo. Nechtěl však, aby se mu děti posmívaly. A tak mlčel.

Piper připojila další neslušné slovo. A Kyle se hned přidal.

„Řekni taky něco, Huntere,“ vybídl ho Kyle.

„No tak, řekni,“ přidal se Miguel. „Řekni nějakou jinou nadávku.“

Hunter se zhluboka nadechl. „Taková slova neříkám.“

„Projednou ti to nic neudělá,“ namítl Kyle.

„Nechci,“ řekl Hunter.

„Ty se bojíš?“ rozesmál se Miguel.

Hunter začal cítit, jak rudne v obličejí. „Půjdu si hrát jinam.“

Ostatní děti se dál smály a opakovaly neslušná slova. Hunter si přál odejít. V parku to už nebylo příjemné. „Mějte se,“ zamumlal.

Hunter si vrazil ruce do kapes a pomalu šel kolem ostatních dětí pryč. Už si nepřipadal ani rychlý, ani lehký. Cítil se sklíčeně.

Maminku s tatínkem našel, jak sedí na lavičce. Tatínek odložil knihu. „Jsi v pořádku?“

Hunter pokrčil rameny. „Začali říkat neslušná slova. Já jsem nechtěl, a tak jsem šel pryč.“

Maminka se usmála. „To ses zachoval odvážně.“

„Jsme na tebe hrdí,“ řekl tatínek. „Je těžké

rozhodovat se správně, když to lidé kolem nás nedělají.“

Hunter vzdychl. Byl rád, že udělal správné rozhodnutí, ale přesto stále neměl dobrý pocit.

„Chceš jít domů?“ zeptala se maminka.

Hunter se zamyslel. „Ještě ne,“ odpověděl.

Zadíval se na jinou skupinku dětí, které si hrály na lanovce. „Půjdu tamhle.“

Jak se Hunter přibližoval, jeden z chlapců na něj zamával. „Ahoj, já jsem David.“

„Já jsem Hunter. Můžu si zajezdit s tebou?“

„Jasně!“

Hunter se s ním vystřídal na lanovce a cítil, jak mu vítr sviští kolem tváří. Když si hrál s Davidem a ostatními, opět si připadal rychlý a lehký. Udělal, co bylo správné, přestože to bylo obtížné. Byl rád, že se rozhodl správně. ●

O tom, jak se správně rozhodovat, se dozvíte více v oddíle Moje měřítka evangelia na konci Průvodce pro děti.